

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 871/2015-38

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. marca 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti MARKO GAS s. r. o., Pasienková 7, Bratislava, právne zastúpenej advokátom JUDr. Michalom Mrvom, Nevädzová 5, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Skalica v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cb 358/2008, za účasti Okresného súdu Skalica, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti MARKO GAS s. r. o., na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Skalica v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cb 358/2008 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Skalica prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cb 358/2008 konal bez zbytočných prietáhov.

3. Obchodnej spoločnosti MARKO GAS s. r. o., priznáva finančné zadost'učinenie v sume 4 000 € (slovom štyritisíc eur), ktorú jej je Okresný súd Skalica povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Skalica je povinný uhradiť obchodnej spoločnosti MARKO GAS s. r. o., trovy konania v sume 448,02 € (slovom štyristoštyridsaťosem eur a dva centy) na účet jej právneho zástupcu JUDr. Michala Mrvu, Nevädzová 5, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. novembra 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti MARKO GAS s. r. o., Pasienková 7, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), právne zastúpenej advokátom JUDr. Michalom Mrvom, Nevádzová 5, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Skalica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cb 358/2008.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti okrem iného uvádza:

„Dňa 21. 12. 2007 podal sťažovateľ ako navrhovateľ na Okresný súd Skalica návrh na začatie konania o zaplatenie sumy 1.050.883,00 Sk s prísl. proti odporcovi – obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] so sídlom [REDAKOVANÉ].

Okresný súd Skalica na základe uvedeného návrhu konal pod sp. zn. 3 Cb/358/2008 nasledovne.

Dňa 26. 6. 2008 vydal súd vo veci platobný rozkaz, ktorým návrhu sťažovateľa vyhovel. Proti tomuto platobnému rozkazu podal odporca v zákonom stanovenej lehote odpor, pričom súd následne vo veci vykonal viacero pojednávaní (dňa 10. 9. 2008; 20. 1. 2009 /odročené z dôvodu neúčasti odporcu na pojednávaní z dôvodu pracovnej neschopnosti/: 25. 2. 2009; 1. 4. 2009; 5. 5. 2009 /odročené na neurčito za účelom znaleckého dokazovania, ktoré však zrejme nebolo vo veci potrebné vykonať, nakoľko ho súd nevykonal ani v inej obdobnej veci týkajúcej sa tej istej stavby akurát iného dodávateľa – konanie bolo vedené pred Okresným súdom Skalica pod sp. zn. 3 Cb/396/2008, pričom sťažovateľ na obdobnosť tejto veci s jeho vecou neustále v konaní pred Okresným súdom Skalica poukazuje, avšak márne, nakoľko zákonná sudkyňa túto skutočnosť popiera a neustále vykonáva nepotrebné dôkazy. Paradoxné je, že zákonná

sudkyňa je v oboch konaniach tá istá osoba;/ 6. 12. 2010 /odročené z dôvodu pracovnej neschopnosti právneho zástupcu odporcu;/ 16. 2. 2011; 11. 4. 2011; 6. 6. 2011; 15. 8. 2011; 12. 10. 2011 /kde bol vyhlásený rozsudok/. Okresnému súdu Skalica trvalo takmer 4 roky, kým vo veci rozhodol prvý krát, pričom nejde o vec, ktorá by bola komplikovaná alebo mimoriadne zložitá. Rozsudkom zo dňa 12. 10. 2011 Okresný súd Skalica v celom rozsahu vyhovel sťažovateľovi a odporcu zaviazal k zaplateniu sumy 1.050.883,00 Sk s prísl. a k náhrade trov konania. Odporca podal proti predmetnému rozsudku Okresného súdu Skalica odvolanie, pričom Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 29. 6. 2012 vo veci sp. zn. 21 Cob/7/2012 rozsudok Okresného súdu Skalica zo dňa 12. 10. 2011 zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie vo veci.

Následne na to Okresný súd Skalica vo veci ďalej vytyčoval pojednávania, a to na deň 26. 11. 2012 a na deň 6. 2. 2013, na ktorom vyhlásil Okresný súd Skalica v poradí už rozsudok vo veci samej, ktorým návrh sťažovateľa v celom rozsahu zamietol a odporcovi priznal náhradu trov konania. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ v celom rozsahu odvolanie, pričom Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 28. 2. 2014 vo veci sp. zn. 21 Cob/119/2013 predmetný rozsudok zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Skalica na ďalšie konanie a rozhodnutie vo veci.

K dnešnému dňu boli v danej veci vydané teda dva rozsudky Okresného súdu Skalica, ktoré oba boli uzneseniami Krajského súdu v Trnave zrušené. Po druhom zrušujúcom uznesení Krajského súdu v Trnave zo dňa 28. 2. 2014, boli vytýčené zákonnou sudkyňou tri termíny pojednávania, ktoré boli jedno bolo zrušené z dôvodu pracovnej neschopnosti právneho zástupcu odporcu (sťažovateľovi zrejmé, že ochorieť môže každý, avšak v prípade konania trvajúceho od roku 2007 mal podľa jeho názoru súd dôsledne aplikovať platnú právnu úpravu a pojednávanie neodročovať. Súd mal teda podľa sťažovateľa striktne postupovať v súlade so zákonom o advokácii v spojení s Občianskym súdnym poriadkom). Po druhom zrušujúcom uznesení Krajského súdu v Trnave mal Okresný súd Skalica v odôvodnení rozhodnutia Krajského súdu v Trnave jasne vyjadrený právny názor, ako má Okresný súd Skalica v danej veci postupovať. Inštančne nadriadený súd v danej veci teda jasne vyjadril svoj právny názor a prvostupňový súd ho mal v zmysle ust. § 226 OSP aplikovať nakoľko je ním viazaný. Z predmetného zákonného ustanovenia si však Okresný súd Skalica nerobí ťažkú hlavu. Okresný súd Skalica v danej veci ďalej vykonáva

dokazovanie, pričom ani jeden z účastníkov nenavrhol a ani nenavrhuje vykonať vo veci ďalšie dôkazy, čo vyplýva zo zápisníc z pojednávanií, ale aj zo zvukových záznamov z pojednávanií. Za účelom vykonávania ďalších účastníkmi nenavrnutých dôkazov Okresný súd Skalica vytyčuje stále ďalšie a ďalšie termíny pojednávanií (na deň 26. 11. 2014; 25. 3. 2015, ktoré bolo odročené z dôvodu pracovnej neschopnosti právnej zástupkyne odporcu/ 3. 8. 2015 a naposledy na deň 19. 10. 2015). Na zatiaľ ostatnom pojednávanií nekonečnej ságy dokazovania, ktoré je úplne zbytočné a nikam nevedie, ktoré sa konalo dňa 19. 10. 2015 bolo pojednávanie opätovne odročené, a to na neurčito z absolútne neznámych dôvodov. Neexistuje žiadny rozumný (ale dokonca ani nerozumný dôvod), prečo súd pojednávanie v danej veci odročil na neurčito. Nie sú návrhy na vykonanie ďalších dôkazov, a dokonca ani súd ich na pojednávanií dňa 19. 10. 2015 sám z vlastnej iniciatívy nenavrhol vykonať. Celý postup Okresného súdu Skalica smeruje k vyvolaniu dojmu, že súd vo veci koná, avšak opak je pravdou.

Okresný súd Skalica neustále spôsobuje v danom konaní prieťahy tým, že sám z vlastnej iniciatívy vykonáva dôkazy, ktoré účastníci konania nenavrhujú... Takýto postup Okresného súdu Skalica je v príkrom rozpore so zásadou hospodárnosti konania (a to tak časovou ako aj finančnou)...

V danej veci je v zmysle uznesenia Krajského súdu v Trnave zo dňa 28. 2. 2014 vo veci sp. zn. 21 Cob/119/2013 je úplne jednoznačné, ako má prvostupňový súd konať a rozhodnúť. Napriek tomu sa tak nedeje...

Okresný súd Skalica už od roku 2007 nie je schopný dospieť k vydaniu preskúmateľného rozhodnutia. Z tohto dôvodu podal sťažovateľ dňa 27. 8. 2015 predsedkyňi Okresného súdu Skalica [REDAKOVANÉ] Sťažnosť na prieťahy v konaní. Predsedkyňa... na predmetnú sťažnosť na prieťahy odpovedala listom zo dňa 22. 9. 2015, v ktorom uviedla, že zákonná sudkyňa vo veci koná a že nebolo zistené, že by vo veci boli spôsobené prieťahy... S týmito závermi sa sťažovateľ nestotožňuje.“

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR postupom Okresného súdu v Skalica v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cb/358/2008 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Skalica sa prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cb/358/2008 konal bez zbytočných prietahov.

3. Sťažovateľovi sa priznáva finančné zadostučinenie v sume 10.000 €, pričom Okresný súd Skalica je povinný zaplatiť sumu vo výške 10.000 € do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Skalica je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 296,44 € na účet jeho právneho zástupcu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Ústavný súd na predbežnom prerokovaní uznesením č. k. II. ÚS 871/2015-11 zo 17. decembra 2015 prijal sťažnosť na ďalšie konanie [§ 25 ods. 1 a 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval 20. januára 2016 predsedníčku okresného súdu, aby sa vyjadrila k otázke vhodnosti ústneho pojednávania, a zároveň ju vyzval, aby sa vyjadrila aj k sťažnosti a jej prijatiu na ďalšie konanie.

Predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení sp. zn. 1 SprV/6/2016 k prijatej sťažnosti z 18. februára 2016, ktoré bolo doručené ústavnému súdu 24. februára 2016, okrem iného uviedla:

- „Konanie v danej veci bolo začaté dňom 21. 12. 2007 podaním návrhu na súd,
- výzvou zo dňa 15. 4. 2008 bol vyzvaný žalobca na zaplatenie súdneho poplatku za žalobu,
- dňa 26. 6. 2008 bol vytýčený termín pojednávania na deň 10. 9. 2008,
- uznesením zo dňa 6. 8. 2008 bol vyrubený súdny poplatok za odpor,
- dňa 10. 9. 2008 sa uskutočnilo pojednávanie, kde bolo nariadené dokazovanie, pojednávanie bolo odročené za účelom doplnenia listinných dôkazov,
- dňa 10. 12. 2008 bol vytýčený termín pojednávania na deň 20. 1. 2009,

- dňa 20. 1. 2009 sa uskutočnilo pojednávanie, pojednávanie bolo odročené na termín 25. 2. 2009 z dôvodu neúčasti žalovaného na pojednávaní, ktorý bol PN, o čom predložil súdu dôkaz,

- dňa 25. 2. 2009 sa uskutočnilo pojednávanie, kde sa pokračovalo v dokazovaní, boli vypočutí účastníci konania, pojednávanie bolo odročené na termín 1. 4. 2009 za účelom výsluchu navrhnutých svedkov,

- pojednávanie zo dňa 1. 4. 2009 bolo odročené na termín 5. 5. 2009, pretože sa účastníci na pojednávanie nedostavili,

- dňa 5. 5. 2009 sa uskutočnilo pojednávanie, kde boli vypočutí účastníci a ktoré bolo odročené na neurčito za účelom znaleckého dokazovania,

- zo strany súdu boli dopytovaní viacerí (štyria) znalci, pričom bolo zistené, že už nie sú zapísaní v zozname znalcov pre dané odvetvie,

- dňa 1. 4. 2010 ustanovil súd znalca za účelom vypracovania znaleckého posudku, znalcovi bola poskytnutá lehota na vypracovanie posudku 90 dní,

- dňa 9. 8. 2010 bol spis zaslaný na vypracovanie znaleckého posudku, znalecký posudok bol súdu doručený dňa 4. 10. 2010, dňa 5. 10. 2010 bol znalecký posudok zaslaný účastníkom,

- dňa 19. 10. 2010 bol vytýčený termín pojednávania na deň 6. 12. 2010,

- dňa 4. 11. 2010 bolo znalcovi priznané znalečné,

- pojednávanie zo dňa 6. 12. 2010 bolo odročené na termín 16. 2. 2011, pojednávanie bolo odročené pre neúčasť účastníkov (PN právneho zástupcu žalovaného),

- pojednávanie zo dňa 16. 2. 2011 bolo odročené na termín 11. 4. 2011 za účelom ďalšieho dokazovania,

- pojednávanie zo dňa 11. 4. 2011 bolo odročené na termín 6. 6. 2011 a to z dôvodu neúčasti účastníkov,

- na pojednávaní uskutočnenom dňa 6. 6. 2011 súd pokračoval v dokazovaní, pojednávanie bolo odročené na termín 15. 8. 2011 za účelom výsluchu svedkyne,

- na pojednávaní uskutočnenom dňa 15. 8. 2011 súd pokračoval v dokazovaní výsluchom svedkyne, pojednávanie bolo odročené na termín 12. 10. 2011 za účelom výsluchu ďalších svedkov,

- na pojednávani dňa 12. 10. 2011 bol vyhlásený rozsudok, voči rozsudku podal odvolanie žalovaný,

- dňa 16. 12. 2011 bolo odvolanie zaslané žalobcovi na vyjadrenie a súčasne bol žalovanému vyrubený súdny poplatok za odvolanie,

- spis bol dňa 13. 1. 2012 doručený Krajskému súdu v Trnave na rozhodnutie o odvolaní,

- dňa 23. 7. 2012 bolo Okresnému súdu Skalica doručené uznesenie Krajského súdu v Trnave, ktorým bol rozsudok súdu prvého stupňa zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie,

- dňa 26. 9. 2012 bol vytýčený termín pojednávania na deň 26. 11. 2012,

- na pojednávani uskutočnenom 26. 11. 2012 súd pokračoval v dokazovaní, pojednávanie bolo odročené na deň 6. 2. 2013 z dôvodu potreby vyhodnotenia vykonaného dokazovania,

- na pojednávani dňa 6. 2. 2013 bol vyhlásený rozsudok, voči rozsudku podal odvolanie žalobca,

- dňa 22. 4. 2013 bolo odvolanie zaslané žalovanému na vyjadrenie a súčasne bolo žalobcovi vyrubený súdny poplatok za odvolanie,

- spis bol dňa 3. 6. 2013 doručený Krajskému súdu v Trnave na rozhodnutie o odvolaní,

- dňa 28. 3. 2014 bolo Okresnému súdu Skalica doručené Uznesenie Krajského súdu v Trnave, ktorým bol rozsudok súdu prvého stupňa zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie,

- dňa 18. 7. 2014 bol vytýčený termín pojednávania na deň 26. 11. 2014,

- na pojednávani uskutočnenom dňa 26. 11. 2014 súd pokračoval v dokazovaní, pojednávanie bolo odročené na deň 25. 3. 2015 za účelom ďalšieho dokazovania,

- termín pojednávania 25. 3. 2015 bol zrušený z dôvodu PN advokátky žalovaného a bol určený nový termín pojednávania 3. 8. 2015,

- na pojednávani uskutočnenom dňa 3. 8. 2015 súd pokračoval v dokazovaní, pojednávanie bolo odročené na deň 19. 10. 2015 za účelom opätovného výsluchu svedkyne,

- dňa 19. 10. 2015 sa uskutočnilo pojednávanie..., pojednávanie bolo odročené na neurčito za účelom vyhodnotenia doterajších dôkazov v súvislosti s výpoveďou svedkyne a znaleckým posudkom znalca ohľadom stanovenia rozsahu práce, ktoré preukázateľne žalobca pre žalovaného vykonal.

Na základe vyššie uvedeného výpisu úkonov súdu v konaní, vyjadrenia zákonnej sudkyne s poukazom na sťažnosť navrhovateľa na prieťahy súdu v konaní môžem konštatovať, že

1. Vo veci zo strany súdu bolo postupované a jednotlivé úkony súdu boli vykonávané plynulo a s ohľadom na zaťaženie súdu v primeraných časových intervaloch,

2. Prejednávanú vec nepovažujem za značne zložitú, či už z právneho alebo faktického hľadiska, ale ide o skutkovo zložitejšiu vec, keď za účelom ustálenia skutkového stavu bolo potrebné vykonať rozsiahlejšie dokazovanie.

3. Správanie účastníkov konania značne prispelo k dĺžke súdneho konania, nakoľko určité časové medzery medzi pojednávaniami boli spôsobené tým, že sa účastníci nedostavili na vytýčené pojednávanie so žiadosťou o odročenie pojednávania, príp. z dôvodu choroby právnych zástupcov účastníkov, čo mal súd preukázané potvrdením lekára, taktiež ustanovením znalca z daného odboru, zmenou právnych zástupcov...

V súvislosti s hodnotením plnenia povinností zákonnej sudkyne podľa ustanovenia § 30 ods. 4 zákona mám právo vyvodzovať opatrenia voči zákonnej sudkyňi [REDAKOVANÉ]

V období od nápadu veci na súd dňa 21. 2. 2007 vec prejednáva zákonná sudkyňa a úkony sú vykonávané priebežne v súlade so zaťaženosťou sudkyne...

Zákonná sudkyňa rozhodla za obdobie od 01. 01. 2008 do 31. 12. 2015 od 251 do 367 vecí ročne. Za obdobie osem rokov predstavuje priemerne počet rozhodnutých vecí u zákonnej sudkyne 292, t. j. mesačne 29 vecí, bez ohľadu na čerpanie dovolenky, účasť na povinnom vzdelávaní, prípade krátkodobej práceneschopnosti...

Pri vyvodzovaní disciplinárnej zodpovednosti som však vzala do úvahy skutočnosť, že vo veci bolo ostatné pojednávanie zo 19. 10. 2015 odročené na neurčito za účelom vyhodnotenia dôkazov v súvislosti s výpoveďou svedkyne a v súvislosti so znaleckým posudkom. Do dnešného dňa, t. j. obdobie takmer štyroch mesiacov nebol vo veci urobený žiaden úkon, napriek tomu, že sa jedná o reštančnú vec. V záujme zistenia, či v konaní u zákonnej sudkyne [REDAKOVANÉ] sa jedná o správanie, ktoré vzbudzuje oprávnené pochybnosti o úsilí ukončiť súdne konanie spravodlivo a bez zbytočných prieťahov alebo závažné disciplinárne previnenie spočívajúce v zavinenom konaní sudcu, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní som oznámila sudkyňi, že s ňou bude

vykonaný pohovor v zmysle ustanovenia § 53 ods. 3 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov za účelom prerokovania zistených nedostatkov a to dňa 12. 02. 2016. Prípadné nedostatky neboli prerokované z dôvodu, že zákonná sudkyňa je od 11. 02. 2016 práceneschopná. Po ukončení pracovnej neschopnosti budú zistené nedostatky so sudkyňou prerokované...

Zároveň si dovoľujem požiadať Ústavný súd Slovenskej republiky, aby pri rozhodovaní o priznaní finančného zadosťučinenia vzal do úvahy vyššie uvedené dôvody, pre ktoré sa samotná doba trvania konania predĺžila, a aby sťažovateľovi nepriznal finančné zadosťučinenie v plnej výške, ktoré sťažovateľ navrhuje priznať v sume 10.000,- eur.“

Zákonná sudkyňa vo veci vo vyjadrení k sťažnosti (viac ako 4 strany) okrem iného uviedla:

„Považujem za potrebné uviesť..., že vo veci boli riešené námietky zaujatosti vznesené žalobcom jeho podaním dňa 3. 3. 2011. Právny zástupca žalobca súdu doručil námietku zaujatosti vo veci konajúcej sudkyne a žiadal, aby vec bola postúpená na iný okresný súd v pôsobnosti KS v Trnave, s obsahom sa možno oboznámiť na č. l. 161, ktorú vzal dňa 7. 3. 2011 späť z dôvodov uvedených v podaní, ktoré je založené na č. l. 170. Stanovisko sudkyne je založené na č. l. 171 spisu. Dňa 1. 4. 2011 opätovná námietka zaujatosti voči sudkyňi a návrh na vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci, riešená bola úradným záznamom z 10. 4. 2011 a môžu byť v nich uvedené úkony súdu urobené vo veci.

K vecnej stránke prijatej sťažnosti uvádzam, že žalobca od počiatku žaloval podľa jeho dôkazov a tvrdení pohľadávku, ktorá podľa tvrdenia žalovaného bola dávno pred podaním žaloby na súd uhradená...

Nie je pravdou, že 19. 10. 2015 bolo pojednávanie odročené z absolútne neznámych dôvodov. Na pojednávaní, ktoré trvalo vrátane výsluchu svedkyne od 8.40 hodiny do 11.00 hodiny súd zdôvodnil odročenie pojednávania za účelom vyhodnotenia dôkazov v súvislosti s výpoveďou svedkyne a v súvislosti so znaleckým posudkom znalca, ktorý podal vo veci znalecký posudok ohľadom rozsahu stanovenia prác, ktoré preukázateľne žalobca pre žalovaného vykonal. Na 19. 10. 2015 som mala vytýčené ďalšie 4 veci s predvolanými

účastníkmi... preto nebolo možné výsledky dokazovania vo veci sťažovateľa vyhodnotiť na pojednávaní.

Pokiaľ sa týka dĺžky konania, prispieva k nej a j skutočnosť, že tak žalobca ako aj žalovaný v priebehu konania niekoľkokrát žiadali o odročenie pojednávania a menili advokátov...

Pokiaľ sa týka tvrdenia sťažovateľa, že dĺžkou dokazovania a tým spôsobenými prietiahmi v konaní súd umožňuje žalovanému zbavovať sa majetku a dáva sa možnosť neuspokojiť pohľadávku žalobcu, v spise je založené uznesenie Okresného súdu Trnava sp. zn. 25 K/16/2014, týkajúce sa veriteľa [REDAKOVANÉ], (bol úspešným žalobcom vo veci 3 Cb/396/2008) zastúpeným JUDr. Mgr. Mrvom, advokátom proti žalovanému, kde podľa uvedeného uznesenia súd konanie o návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka – žalovaného zastavuje a na odvolanie Krajský súd v Bratislave napadnuté uznesenie Okresného súdu Trnava potvrdil.“

Predsedníčka okresného súdu vo svojom stanovisku súčasne uviedla, že súhlasí s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.

Sťažovateľka vo svojom stanovisku k vyjadreniu okresného súdu z 9. marca 2016 (doručenom ústavnému súdu 11. marca 2016) okrem iného uviedla:

„1. Okresný súd Skalica vo svojom vyjadrení uvádza, že dôvodom, pre ktorý vznikli prietahy v súdnom konaní vedenom pred týmto súdom pod sp. zn. 3 Cb/358/2008, je mimoriadna preťaženosť súdu. Na druhú stranu však súd na (str. 4 v druhom odseku) uvádza, že „Súdu je známa judikatúra Ústavného súdu SR, podľa ktorej nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie... nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v konečnom dôsledku nezavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní.“

S ohľadom na toto konštatovanie Okresného súdu Skalica sťažovateľ dáva Ústavnému súdu do pozornosti skutočnosť, že konanie v jeho veci sa pred týmto súdom začalo podaním návrhu ešte dňa 21. 12. 2007. Akákoľvek vyťaženosť súdu nemôže ospravedlniť fakt, že ešte v marci roku 2016 nebolo konanie ukončené. ...

2. Na str. 3 v prvom odseku Okresný súd Skalica konštatuje, že: „Správanie účastníkov značne prispelo k dĺžke súdneho konania...“

Na inom mieste svojho vyjadrenia (str. 4, tretí odsek) Okresný súd Skalica konštatuje, že „Napriek uvedenému poukazujem na to, že dĺžka konania spôsobená aj v súvislosti so zaťažením Okresného súdu Skalica, ako správaním účastníkov konania.“

S týmto konštatovaním však sťažovateľ nesúhlasí. Nie sú to účastníci konania, ktorí by spôsobovali prieťahy v konaní vedenom pred Okresným súdom Skalica pod sp. zn. 3 Cb/358/2008, ale je to súd sám. Od roku 2007 sťažovateľ poskytoval súdu všetku potrebnú súčinnosť.

Druhá procesná strana (obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ], so sídlom ... [REDAKOVANÉ]), síce určité obštrukcie spôsobila (keď sa ospravedlňovala z dôvodu PN koncipienta pracujúceho u advokáta, ktorý túto procesnú stranu zastupoval a PN konateľ a odporcu a pod.), avšak nie také, ktoré by súd nevedel pri rešpektovaní platnej právnej úpravy odstrániť a neprihliadať na ne. Práceschopnosť advokátskeho koncipienta nie je predsa dôvodom na odročovanie pojednávania a rovnako tak nie je takýmto dôvodom PN konateľ a odporcu, ktorý už bol vypočutý a má právneho zástupcu. Podrobnejšie sa k týmto skutočnostiam sťažovateľ vyjadril v sťažnosti zo dňa 11. 11. 2015, a preto nie je účelné tieto argumenty opakovať. Len pre úplnosť sťažovateľ dáva do pozornosti Ústavného súdu SR analýzu odročovania pojednávania obsiahnutú na str. 4 vyjadrenia zákonnej sudkyne [REDAKOVANÉ], kde sú dôvody podrobne rozpísané a je zrejmé, že sťažovateľ k prieťahom nijako neprispel, a tiež to, že súd im mohol účinne zabrániť.

3. Pokiaľ ide o žiadosť Okresného súdu Skalica, aby pri rozhodovaní o priznaní finančného zadostučinenia Ústavný súd SR nepriznal sťažovateľovi finančné zadostučinenie v plnej výške, a teda v sume 10. 000 Eur, k tejto žiadosti sťažovateľ uvádza, že túto sumu považuje za primeranú vzhľadom na celkovú dĺžku konania ako aj vzťahom na skutočnosť, že nárok sťažovateľa zrejme nebude uspokojený ani v prípadnom exekučnom konaní. ...

4. Sťažovateľ nemôže súhlasiť s tvrdením Okresného súdu Skalica uvedeným na str. 3 v prvom odseku v bode 1, keď súd konštatuje, že „Vo veci zo strany súdu bolo postupované a jednotlivé úkony súdu boli vykonávané plynulo a s ohľadom na zaťaženosť súdu v primeraných časových intervaloch.“

Súd iba vytvára dojem, že v danej veci koná. Vykonávanie a neustále opakovanie dôkazov, ktoré procesné strany nenavrhnú (pričom ide o sporové konanie, v ktorom sa postup podľa § 120, kedy súd môže vo výnimočných prípadoch vykonať dôkazy aj z vlastnej iniciatívy, neaplikuje, alebo sa aplikuje extrémne zdržanlivo) nie je efektívnym konaním a postupom súdu. Súd nezopakoval len výsluch svedkyne, ale opakovane vyslúchal aj účastníkov konania a za tým účelom odročoval pojednávania. Takýto postup Okresného súdu Skalica je v príkrom rozpore so zásadou hospodárnosti konania (a to tak časovou ako aj finančnou). ...

5. Rovnako sa sťažovateľ nemôže stotožniť s tvrdením Okresného súdu Skalica uvedeným na str. 3 v prvom odstavci v bode 2, v ktorom súd uvádza, že ide o skutkovo zložitejšiu vec...

Tiež nemožno súhlasiť s vyjadrením zákonnej sudkyne, že jej nie je zrejmé, z čoho vyplýva záver, podľa ktorého je v zmysle posledného rozhodnutia Krajského súdu v Trnave z 28. 2. 2014 úplne jednoznačné, ako má súd rozhodnúť. Podľa zákonnej sudkyne nie je v tomto uznesení... ani uvedené, k čomu má súd zamerať dokazovanie. Ďalej sudkyňa píše na druhej strane v poslednom odstavci svojho vyjadrenia, že nie je zrejmé, kedy zmluva vznikla, či bol akceptovaný návrh na jej uzatvorenie a pod. Ak by zákonná sudkyňa preskúmala stranu 5 uznesenia Krajského súdu v Trnave zo dňa 28. 2. 2014 vo veci sp. zn. 21 Cob/119/2013, zrejme by nebolo potrebné tieto otázky ďalej riešiť.»

Sťažovateľka ďalej vyčíslila trovy svojho právneho zastúpenia sumou 448,02 €.

Sťažovateľka súčasne oznámila, že netrvá na konaní ústneho pojednávania a súhlasí s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania vo veci prijatej sťažnosti.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd využil možnosť podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde a upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná

povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní mohlo dôjsť k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Predmetom namietaného konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 3 Cb 358/2008 je rozhodovanie o žalobe o zaplatenie sumy 1 050 883 Sk s príslušenstvom. V označenom konaní okresného súdu sťažovateľka vystupuje ako navrhovateľka. Podľa názoru ústavného súdu ide o vec, ktorá tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktorá nie je právne zložitá. Vzhľadom na potrebu vykonania znaleckého dokazovania ústavný súd považuje vec za skutkovo zložitú.

2. Správanie účastníkov konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd zastáva názor, že správanie sťažovateľky ako žalobkyne v napadnutom konaní malo čiastočný vplyv na doterajšiu dĺžku konania (žiadosti o odročenie pojednávania, zmeny právneho zástupcu, prístup k povinnosti označiť dôkazy, resp. predložiť listinné dôkazy vo vzťahu k tvrdeniam uvedeným v žalobe).

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie ich veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bol postup samotného okresného súdu v konaní, ktoré začalo v roku 2007.

Z predloženého spisu, zo sťažnosti, ako aj z vyjadrení predsedníčky okresného súdu a zákonnej sudkyne (s podrobným prehľadom úkonov okresného súdu počas celého konania vo veci, ktoré sa zhodujú s obsahom spisu) ústavný súd zistil, že okresnému súdu bol návrh na zaplatenie sumy 1 050 883 Sk s príslušenstvom doručený 21. decembra 2007.

Po výzve a zaplatení súdneho poplatku sťažovateľkou okresný súd vydal 26. júna 2008 platobný rozkaz, ktorý bol zrušený podaním odporu zo strany žalovaného z 22. júla 2008.

Okresný súd nariadil 11. augusta 2008 pojednávanie vo veci na 10. september 2008, na ktorom bolo nariadené dokazovanie. Pojednávanie bolo odročené na účely doplnenia listinných dôkazov.

Počas obdobia ďalších troch rokov okresný súd nariadil celkovo desať pojednávaní (20. január 2009, 25. február 2009, 1. apríl 2009, 5. máj 2009, 6. december 2010, 16. február 2011, 11. apríl 2011, 6. jún 2011, 15. august 2011 a 12. október 2011). Pre pokračovanie dokazovania a nariadenia znaleckého dokazovania mali meritórny význam pojednávania uskutočnené 25. februára 2009, 5. mája 2009, 6. júna 2011 a 15. augusta 2011, ostatné pojednávania boli odročované na ďalšie termíny z dôvodov neúčasti účastníkov konania.

Okresný súd na pojednávaní uskutočnenom 12. októbra 2011 vyhlásil rozsudok č. k. 3 Cb 358/2008-244, proti ktorému podal odvolanie žalovaný. Krajský súd uznesením č. k. 21 Cob 7/2012-294 z 29. júna 2012 napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (uznesenie bolo okresnému súdu doručené 23. júla 2012). Krajský súd podľa odôvodnenia zrušil rozsudok prvostupňového súdu pre jeho procesné pochybenie, pretože rozhodol o povinnosti žalovaného platiť z inej zmluvy o dielo ako tej, ku ktorej sa viažu skutkové okolnosti tvrdené žalobcom (t. j. rozhodol o skutkovom stave, ktorý nebol v žalobe obsiahnutý, a nevysvetlil, prečo sa od plnenia, ktoré bolo predmetom žaloby sťažovateľky z 21. decembra 2007, odchyľil a nezaoberal sa ním). Z toho dôvodu bolo rozhodnutie okresného súdu podľa názoru krajského súdu nepreskúmateľné.

Okresný súd po vrátení veci nariadil 26. septembra 2012 pojednávanie na 26. november 2012, na ktorom pokračoval v dokazovaní a v jeho vyhodnocovaní. Po vyhodnotení dokazovania okresný súd na pojednávaní nariadenom na 6. február 2013 vyhlásil rozsudok, ktorým žalobu zamietol. Proti rozsudku sa odvolala sťažovateľka. Krajský súd uznesením č. k. 21 Cob 119/2013-401 z 28. februára 2014 napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie (uznesenie bolo okresnému súdu doručené 28. marca 2014). V zmysle odôvodnenia uznesenia krajského súdu bol rozsudok prvostupňového súdu zrušený pre nesprávny právny názor, keď sa okresný súd jednoznačne nevyrovnal s existenciou objednávky, ktorá bola podkladom pre vznik zmluvy o dielo.

Okresný súd uskutočnil vo veci ďalšie štyri pojednávania (26. november 2014, 25. marec 2015, 3. august 2015 a 19. október 2015), na ktorých pokračoval v dokazovaní a vo vyhodnocovaní dôkazov.

Od pojednávania 19. októbra 2015 do doručenia sťažnosti sťažovateľky ústavnému súdu sa vo veci neuskutočnilo (ani nenariadilo) ďalšie pojednávanie.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže dôjsť nielen neodôvodnenou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou, resp. nesústredenou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty účastníkov konania v primeranom čase (m. m. napr. II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

Ústavný súd nemohol v tejto súvislosti akceptovať argumenty uvedené vo vyjadrení predsedníčky okresného súdu, ktorá poukázala *„na to, že dĺžka konania je spôsobená aj v súvislosti so zaťažením Okresného súdu Skalica, ako správaním účastníkov konania. Okresný súd Skalica patrí dlhodobo k najzaťaženejším súdom v rámci Slovenskej republiky čo sa týka nápadu vecí na jedného sudcu. Situácia bola len čiastočne riešená v roku 2011, keď bol zvýšený počet sudcovských miest na šesť a v roku 2014 na sedem. V súčasnej dobe*

od 28. 12. 2015 je opäť na Okresnom súde Skalica len šesť sudcov, po odvolaní sudkyne prezidentom Slovenskej republiky.“

V uvedenej súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru (napr. I. ÚS 127/04, II. ÚS 311/06), podľa ktorej nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalší počet pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v konaní a v konečnom dôsledku nezavádzajú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní.

Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. IV. ÚS 260/04, IV. ÚS 127/08, IV. ÚS 155/09, IV. ÚS 82/2010), vychádzajúc predovšetkým z povahy vecí, zo samotnej dĺžky napadnutého konania viac ako osem rokov, ale aj z priebehu konania v tomto období, vyhodnotil postup okresného súdu ako neefektívny, keď tento súd dosiaľ nedokázal účinne ustáliť a vyhodnotiť právnu situáciu sťažovateľky. Nijaké skutočnosti nemôžu ospravedlniť neodôvodnene dlhý čas konania a rozhodovania okresného súdu (viac ako osem rokov) bez meritórneho rozhodnutia v tejto veci, keďže dva vyhlásené rozsudky okresného súdu (2011 a 2013) krajský súd na základe odvolaní zrušil (2012 a 2014) a vrátil ich okresnému súdu na ďalšie konanie. Vzhľadom na uvedené ústavný súd uzavrel, že v namietanom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 3 Cb 358/2008 bolo porušené základné právo sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy bolo postupom okresného súdu porušené, prikázal mu, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 3 Cb 358/2008 konal bez zbytočných prietáhov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľka domáhajúca sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'účinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'účinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka sa domáha priznania finančného zadost'účinenia v sume 10 000 €, ktoré odôvodňuje takto:

„V danom prípade došlo a stále dochádza postupom Okresného súdu Skalica v predmetnej veci tým, že tento riadne nekoná na strane sťažovateľa k vzniku nemajetkovej ujmy, ktorú predbežne vyčísl'uje na sumu vo výške 10.000 €. Nemajetková ujma sťažovateľa je vyjadrená uvedenou sumou z dôvodu, že už od roku 2006 nemá uhradenú žalovanú sumu a z dôvodu neefektívneho konania prvostupňového súdu túto už zrejme ani nevymôže, nakoľko odporca toho času už nemá žiadny majetok. Predmetnú sumu tak považuje za primeranú, a to najmä vo vzťahu k žalovanej istine, ktorá je v konaní vedenom pred Okresným súdom Skalica vyčísl'ená od roku 2007 na 34.882,92 Eur, pričom

s príslušenstvom ide o sumu presahujúcu dvojnásobok takto uplatňovanej istiny. Ak by Okresný súd Skalica vo veci riadne konal, mohol byť nárok sťažovateľa už dávno uspokojený...“

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

S prihliadnutím na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 3 Cb 358/2008, berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu, ako aj skutočnosť, že konanie vo veci sťažovateľa nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 4 000 € sťažovateľke za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. Michalom Mrvom. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľka vyčíslila trovy konania sumou 448,02 € za tri úkony právnej služby urobené právnym zástupcom sťažovateľky.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2014, ktorá

bola 839 €. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby urobené v roku 2015 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), za každý úkon po 139,83 €, spolu s režijným paušálom 2 x 8,39 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 296,44 €. Ďalej priznal sťažovateľke úhradu za jeden úkon vykonaný v roku 2016 (vyjadrenie k stanovisku okresného súdu) v sume 143 €, ktorý spolu s režijným paušálom za tento úkon 8,58 € predstavuje 151,58 €. Ústavný súd priznal sťažovateľke celkovú úhradu trov konania v sume 448,02 €.

Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. marca 2016